

דברות קודש

מאת
נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת בהעלותך

נאטא

©
כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:
A0799326426@GMAIL.COM
058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.י.ש. אשדוד
0527627127

פרשת בהעלותך

ושם תרועה יתכן שהוא משורש רוע, שהוראתו, הנענוע והטלטול, כמו ובניכם יהיו רועים במדבר ארבעים שנה (במדבר יד לג) וכענין 'רוע התרועעה הארץ' 'נוע תנוע הארץ' (ישעיה כה כ), שענינם הנענוע והטלטול, וקול התרועה היא ג"כ קול בלתי מתדבק, אבל הוא קול שבור ומתנועע, לכן בא קול התרועה למסע את המחנות, כאלו מודיע להם בו בא העת להתנועע ממקום למקום ולנסוע. עכ"ל

ויש לבאר לפי דבריו גם המשך הפסוקים, וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר הצר אתכם והרעתם בחצצרת ונזכרתם לפני ה' אלקיכם ונושעתם מאיביכם. וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדשיכם ותקעתם בחצצרת על עלתיכם ועל זבחי שלמיכם וגו' (במדבר י ט - י) וצריכים להבין למה במלחמה משתמש הקרא בלשון 'והרעתם', וביום שמחתכם ובמועדיכם משתמש הקרא בלשון 'ותקעתם'.

וידבר ה' אל משה לאמר. עשה לך שתי חצוצרת כסף מקשה תעשה אתם והיו לך למקרא העדה ולמסע את המחנות. ותקעו בהן ונועדו אליך כל העדה וגו' (שם י א - ג) ותקעתם תרועה ונסעו המחנות וגו'. ותקעתם תרועה שנית ונסעו המחנות החנים תימנה תרועה יתקעו למסעיהם. ובהקהיל את הקהל תתקעו ולא תריעו (שם י ה - ז).

בחומש שימה בפיהם מביא מספר הכתב והקבלה לבאר החילוק למה בהקהיל את הקהל תקעו ולא הריעו, ובמסעות היה מריעים תרועה. ומבאר ששרש 'תקע' כולל נעיצת דבר בדבר והתדבקו בו, כמו ויעקב תקע את אהלו (בראשית לא כה), כל העמים תקעו כף (תהלים מז ב), וקול התקיעה הוא קול נמשך מתדבק ביחד, ונעשה מנעיצת ודחיית רוח הנפיחה בכלי, לכן למקרא העדה והנשיאים להתוועד יחד ולהתאחד במקום אחד, היתה קול התקיעה אשר יורה על ההתדבקות וההתאחדות.

ומגוג באחרית הימים אז הקב"ה ינענע ויטלטל העולם כלשון הכתוב רוע התרועעה הארץ, ולכן משתמש הקרא בלשון תרועה.

וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדשיכם ותקעתם בחצצרת, לשון תקיעה אשר יורה על ההתדבקות וההתאחדות, שביום שמחתכם ובמועדיכם הוא זמן להתועד יחד ולהתאחד ולכן משתמש הקרא בלשון תקיעה.

מתוך רעוא דרעיון פרשת בהעלותך תשפ"א

יעו"ש. אמנם נראה לי לבאר כי הנרות מסמלים המצות, כמו שנאמר (משלי ו כג) כי נר מצוה ותורה אור וגו'. וכונת הכתוב באמרו אל מול פני המנורה הוא על פי מה שכתב בסה"ק תולדות יעקב יוסף (חיי שרה) שמצות ובו תדבק היא תכלית תורה ומצוות, כמאמר הזוהר (ח"ב פב:) שקורא לכל המצות עיטין, דהיינו שכל המצוות הם עצות איך להידבק להשי"ת.

ובזה אפשר לבאר כוונת הכתוב בהעלותך את הנרת, היינו שכשעושים המצות כנ"ל שהנר

ובבעל הטורים (שם) כתב, וכי תבאו מלחמה, רמז למלחמת גוג העתידה שתבא לימות המשיח. תבאו - אותיות אבות שזכות האבות עומד במלחמה. והרעותם בחצוצרות, על שם רוע התרועעה הארץ (ישעיהו כד יט), תרועם בשבט ברזל (תהלים ב ט).

וכעת לפי דברים אלו יש לומר שבמלחמת גוג ומגוג, והרעותם תרועה, היינו דבשעת מלחמת גוג

וידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלתך את הנרת אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות (במדבר ח א - ב). ומפרש רש"י (שם בפסוק ב) אל מול פני המנורה: אל מול נר אמצעי שאינו בקנים, אלא בגוף של מנורה. יאירו שבעת הנרות: ששה שעל ששת הקנים, שלשה המזרחיים פונים למול האמצעי, הפתילות שבהן, וכן שלשה המערביים ראשי הפתילות למול האמצעי.

הנה במפרשי התורה ובספה"ק כתבו לבאר פסוק זה בכמה דרכים

מרמז על המצות, אל מול פני המצוות יהיה לתכלית שנהיה דבקים
המנורה יאירו שבעת הנרות, שכוונת בבורא ית"ש.

מתוך שמחת הבר מצוה של הבחור אשר נ"י, בן ידידנו הר"ר פינחס טייבר הי"ו
ונכד ידידנו הר"ר ראובן הערץ טייבר הי"ו, אור לט"ו סיון תשפ"א

שבת נאך שבועות

שבת קודש זו היא שבת שאחרי חג השבועות. והיה כ"ק אא"ז מו"ר זי"ע רגיל לומר בשם צדיקי בית קארלין ש'שבת נאך שבועות' זה לא רק שבת אחרי שבועות, אלא 'שבת נאך שבועות' הכונה שכעת בשבת הוא עדיין שבועות, ש'נאך' מתפרש לשני אופנים.
וכן כתב בספר בית אברהם (נשא), דאיתא שדתן ואבירם לא זה.

היו בעת קריעת ים סוף, כי היו מאלו שאמרו נשובה מצרימה, אבל מאחרי ששמעו כי הים נקרע לכל ישראל חזרו, ונקרע הים שוב פעם במיוחד עבורם. ואומר הבית אברהם שכמו כן בחג הק' של קבלת התורה, שאפילו שישנם כאלו שהתאחרו ועדיין לא קבלו התורה, מקום הניח להם מן השמים בשבת זה.

מתוך רעוא דרעוין נשא תשפ"א

שבעת ימי תשלומים

בספירת העומר נוהגים שמכוונים כל לילה בתיבה אחת של 'אנא בכח', ובסוף כל שבוע של ספירת העומר מכוונים השם שיוצא מהר"ת של אותם התיבות. ועלה בלבי לומר דבר חדש שלא ראיתי אחד המדבר מזה, ששבעת ימי תשלומים הם כנגד הפסוק ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שהם ז' תיבות כנגד הז' ימים.

מתוך רעוא דרעוין נשא תשפ"א

פרשת נשא תשפ"ב

קידושא רבא בצפרא דשבתא

שנביאות משה רבינו היתה בזכות כלל ישראל, ורק אחרי שהנשיאים של כל השבטים הביאו את קרבנם זכה משה להתגלות זו.

ויש להוסיף נופך על דבריו לפי מה שאמרתי לבאר שענין קרבנות הנשיאים היה באופן של אחדות נפלא, שכל שבט ושבט הביאו אותו קרבן בכמות, והגם שלכל שבט ושבט היה כוונה נפרדת שלו, בכל זאת יצא שכל אחד ואחד התכווין לאותו קרבן ממש, וזה מורה על אחדות נפלאה. ורק אחרי שהגיעו לדרגה נפלאה זו של אחדות היה משה רבינו יכול לזכות להתגלות זו.

וזה הבחינה שהיה אצל מתן תורה, שאחרי שחנו שם ישראל כאיש אחד בלב אחד, זכו להתגלות של מתן תורה. וכמו שאמרנו, משה רבינו זכה להתגלות של סיני באוהל מועד,

ובבוא משה אל אוהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו מעל הכפורת אשר על ארון העדות מבין שני הכרוכים וידבר אליו (במדבר ז פט). ופירש רש"י, וישמע את הקול- יכול קול נמוך, תלמוד לומר את הקול, הוא הקול שנדבר עמו בסיני, וכשמגיע לפתח היה נפסק ולא היה יוצא חוץ לאוהל.

ובספורנו (שם) כתב שבבוא משה אל אוהל מועד היה שומע אותו הקול ששמע קודם מעשה העגל, ע"כ. וכוונת דבריו שהמשכן היה תיקון על חטא העגל, ושם זכה משה לשמוע אותו הקול ששמע בסיני לפני חטא העגל.

ראיתי מובא מרבי שמשון רפאל הירש זצ"ל, שפסוק זה נכתב אחרי הפרשה של הנשיאים, להורות שמשא רבינו לא זכה להתגלות זו רק אחרי שהנשיאים הביאו את קרבנם,

כן הדבר כל יהודי יכול לזכות ב'מועד'
ב'חג השבועות' להיות בבחינה שהוא
שומע את הקול מדבר אליו, כמו
שהיה במעמד הר סיני, שאנכי ולא
יהיה לך מפי הגבורה שמענו.

וידוע הסיפור שהרה"ק מצאנו זי"ע
אמר פעם לבנו הרה"ק
משינאווא זי"ע, אם תכין עצמך כדבעי
תזכה לשמוע את עשרת הדברות כמו
שהיה במעמד הר סיני, ובאמת
כשהתחיל הרה"ק מצאנו לקרוא את
עשרת הדברות, הרגיש הרה"ק
משינאווא כמו מעמד הר סיני, עד
שאמר לאביו שהוא מרגיש שאינו יכול
עוד לשמוע בדרגה זו.

ולבן מה מאוד מתאים שקורים פסוק
זה של 'וישמע את הקול מדבר
אליו' בערב חג השבועות.

יעזור השי"ת שנזכה 'צו א לעכמיגע
קבלת התורה' ובקרוב נזכה
לביאת גוא"צ בב"א.

וזכה לזה רק אחר שהיה אותה בחינה
של אחדות שהיה בסיני.

האור החיים הק' (שם) מבאר לשון
הפסוק 'וישמע את הקול מדבר
אליו', לפי מה שכתב במקומות אחרים
(שמות כ א), 'כי בדרך כלל דיבור היוצא
מה' היה נוצר מן הדיבור מלאך, ומלאך
זו מדבר לנביא, ועל פי זה ישבתי כל
תיבת 'לאמר' האמור בדיבורי ה', אמנם
כאן היה 'הקול מדבר אליו', פירוש
קולו של הקדוש ברוך הוא מדבר לו
בלי שום אמצעי'.

ויש לומר על פי מה שמובא מרבי
שמשון רפאל הירש זצ"ל, שענין
מועד הוא מלשון מיועד, וכמו שאוהל
מועד הוא המקום שיועד הקב"ה
לדבר אל משה, כן הדבר, המועדים
הם בחינה של זמנים מיועדים, שיכול
כל אדם לזכות להתגלות מיוחדת
בזמנים אלו.

הנה כמו שמשה רבינו זכה באוהל
מועד שהקב"ה היה מדבר אליו,

חג השבועות תשפ"ב

שולחן הטהור ליל יום טוב

עננו מלמד שפירש שדי מזיו שכינתו ועננו עליו, אמר לפניו רבונו של עולם תורה שאתה נותן לי מה כתיב בה (שמות כ ב) אנכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, אמר להן למצרים ירדתם, לפרעה השתעבדתם, תורה למה תהא לכם, שוב מה כתיב בה, לא יהיה לך אלהים אחרים, בין עמים אתם שרויין שעובדין עבודת גלולים, שוב מה כתיב בה, זכור את יום השבת לקדשו, כלום אתם עושים מלאכה שאתם צריכין שבות, שוב מה כתיב בה, לא תשא, משא ומתן יש ביניכם, שוב מה כתיב בה, כבד את אביך ואת אמך, אב ואם יש לכם, שוב מה כתיב בה, לא תרצה, לא תנאף, לא תגנוב, קנאה יש ביניכם, יצר הרע יש ביניכם, מיד הודו לו להקב"ה, שנאמר (תהילים ה י) ה' אדונינו מה אדיר שמך וגו' ואילו תנה הודך על השמים לא כתיב, ע"כ.

חסידים היו אומרים שהראשי תיבות של ת'ערוך ל'פני ש'ולחן הוא אותו ראשי תיבות של ת'יקון ל'יל ש'בועות, ויש להבין הענין בזה.

ויש לומר על פי דברי הגמרא (שבת פא:), בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה, רבש"ע מה לילוד אשה בנינו, אמר להן לקבל תורה בא, אמרו לפניו חמודה גנוזה שגנוזה לך תשע מאות ושבעים וארבעה דורות קודם שנברא העולם אתה מבקש ליתנה לבשר ודם, מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים (תהילים ה ה). אמר לו הקב"ה למשה החזיר להן תשובה, אמר לפניו רבש"ע מתיירא אני שמא ישרפוני בהבל שבפיהם, אמר לו אחוז בכסא כבודי וחזור להן תשובה, שנאמר (איוב כו ט) מאחז פני כסא פרשו עליו

ובשם משמואל (יתרו תרע"ד) מדקדק, שבודאי המלאכים לא רצו התורה בלבושה זה דיני ארבע אבות נויקין וכדומה שאין להם שייכות בענינים אלו, אלא ברוחניות התורה, וא"כ מה זו תשובה. ופירשנו שלפי רוממות התורה אי אפשר לשום נברא ואפילו המלאכים הקדושים להיות להם שום דיבוק להתורה, כי אורייתא וקודשא בריך הוא כולא חד, אלא מפני הבריחה שבורחים מן הדברים הגשמיים זוכין לעומתם לעלות רמות ונשאות עד אין קץ.

תוכל להיות לכם דביקות להתורה, ואם כי אתם רוצים ברוחניות לבד ולא בלבושה, זה המניעה עוד יותר גדולה, כי בלתי לבושה זה בודאי לא יוכל שום נברא לקרב אליה, ומיד הודו לו מלאכי השרת, כי זו מענה ניצחת שאין עליה תשובה, עכדה"ק.

ולפי דברים אלו מובן מה שאמרו חסידים שהראשי תיבות של ת'ערוך ל'פני ש'ולחן הוא אותו ראשי תיבות של ת'יקון ל'יל ש'בועות, שרק ע"י שיש לנו אכילה גשמית זכינו לקבל התורה.

וא"כ יפה השיב להם משה רבינו, אתם שאין לכם פחיתות וגשם וחומר ואין לכם ממה לברוח, איך

יעזור השי"ת שנזכה 'צו א לעכטיגע קבלת התורה' עדי נזכה לכיאת גוא"צ בב"א.

באגלייטען דער יום טוב

חג השבועות נקרא על שם שבעת השבועות שסופרים מיום הקרבת העומר עד יום חג השבועות. כשמוזכר חג השבועות בתורה הוא מכונה כחג הקציר ויום הביכורים (שמות כג טו, לד כב, במדבר כח כו) והוא גם מוזכר כיום שמביאים מנחה חדשה

השתי הלחם (ויקרא כג טו-ז, במדבר שם), אבל אינו מוזכר בקשר למתן תורתנו. **שבועות** הוא המועד היחיד שתאריכו אינו מצוין בתורה, אלא חל ביום החמישים לתחילת ספירת העומר, כמו שנאמר (ויקרא כג טו - טז) וספרתם

לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימת תהיינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום וגו', ודרשו חז"ל (מנחות סה-:טו.) שממחרת השבת הכוונה למחרת יום טוב הראשון של פסח.

התאריך של ו' סיון כזמן למתן תורתנו גם לא כתוב בתורה, אלא שדרשו חז"ל ממה שנאמר (שמות י"א) בחודש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני. ולמדו חז"ל (שבת פו:.) שהכוונה לראש חודש, כתיב הכא ביום הזה באו מדבר סיני, וכתיב התם (שמות י"ב) החודש הזה לכם ראש חדשים, מה להלן ראש חודש, אף כאן ראש חודש, ועל פי חשבון זה יוצא מסדר הפסוקים, שמתן תורה היה בו' סיון או בו' סיון, וזה תלוי במחלוקת ר' יוסי ורבנן (שבת פו:).

ונראה לומר שכל הקשר של שבועות למתן תורה למדו מדרשת חז"ל, כדי להורות שקבלת התורה היה לא רק עשרת הדברות, ולא רק תורה שבכתב, אלא גם תורה שבעל פה. ולכן בענין זה של שבועות רואים שנחלקו חז"ל על הצדוקים בכונת הכתוב ממחרת השבת (מנחות שם),

והגם שזו לא היתה המחלוקת היחידה שנחלקו הצדוקים על דברי חז"ל, ולמה למחלוקת זו נעשה פירסום כ"כ גדול, אלא ענין זה בא להורות כמו שאמרנו, שגם תורה שבעל פה ומה שדרשו חז"ל הוא חלק ממה שקיבלנו במעמד הר סיני.

זקני הערנות הבשם (במדבר ד"ה וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחדש השני וגו' ח) כתב, דענין שהצדוקים היו אומרים דעצרת אחר השבת, דעצרת הוא זמן מתן תורתנו, והם אומרים אי אפשר לקבל את התורה אלא באם הוא אחר השבת, שיש לו מגוחת הנפש ומגוחת הגוף, ואינו עוסק במשא ומתן, ואין לו שום טירדא, והרי כל מלאכתו כאילו היא עשויה, אז יכול לקיים התורה כראוי. משא"כ בימי המעשה הוא דבר מן הנמנע, ועל כן השתדלו בכל תוקף שתתקבל דיעתם הנפסדת כזה. אבל באמת קבלו רז"ל שאין זמן מתן תורתנו תליא בזה כלל וכלל. והוא באמת יסוד כל התורה ויסוד האמונה להאמין שהבורא יתברך שמו צפה והביט עד סוף כל הדורות, ואילמלי היה מן הנמנע לקיים התורה בדור שהם צריכין להיות עמלים על המחיה ועל הכלכלה, לא היה בורא הדור הזה.

ורעש גדול, להורות לאדם על רצונו
 ית"ש שהוא ילמד ויעבוד את קונו,
 גם מתוך הטרדות וכדאמרו.

בפיומים ששרנו 'אתה נגלית' ו'קרוין
 מחומר' מוזכר ברקים
 ולפידים, והנה כשנתבונן נראה כי
 בלשון הכתוב מוזכר שתיהם, קודם
 קבלת התורה כתיב (שמות יט ז), ויהי
 ביום השלישי בהיות הבוקר ויהי קולות
 וברקים וגו', ואחרי קבלת התורה כתיב
 (שם כ טו) וכל העם רואים את הקולות
 ואת הלפידים וגו'.

ובספר נתיבות שלום מביא מהדברי
 שמואל שהענין הוא, כי לפני
 קבלת התורה היה רק בחינת ברק
 המאיר רק לרגע ואורו נעלם, אבל
 לאחר שקיבלו כבר את התורה, נתקיים
 האור בבחינת לפיד שיש לו אחיזה
 בשמן ופתילה ואורו מתקיים.

ויש להוסיף ולהרחיב את דבריו,
 שבזמן קבלת התורה היה
 ברקים, שזה היה הענין של להדליק
 את האור, כמו למשל מכשיר המצית
 (צינרע"ר) שיש היום שמוציא ניצוצות
 שמשמשים בו להדליק את הגז, ובוה
 מדליקים אש שראוי לבשל בזה. אמנם

ודברים דומים לאלו מובאים בספרים
 הק', בביאור דברי המשנה
 (אבות ב ה), אל תאמר לכשאפנה אשנה
 שמא לא תפנה, שמנין לך שהפץ
 הקב"ה בתורה ותפלה שלך כשאתה
 פנוי ממטרדות, מתוך מנוחה ושלוח,
 שמא יש יותר נחת רוח מזה,
 שבעיצומם של מטרדותך, הנך עוסק
 בתורה ועבודת ה'.

גם שמעתי דברים דומים בשיחה
 שמסר ראש הכולל הרה"ג רבי
 פינחס זלצמן שליט"א, שעמד על זה
 שבמעמד הר סיני התורה ניתנה בתוך
 המולח וקול רעש גדול מסביב, כדכתיב
 בתורה"ק שהיו קולות וברקים וקול שופר
 חזק מאוד, עד שמשעה ידבר והאלוקים
 יענגו בקול, כשהיה משה מדבר
 ומשמיע הדברות לישראל, שהרי לא
 שמעו מפי הגבורה אלא אנכי ולא
 יהיה לך, הקדוש ברוך היה מסייעו
 לתת בו כח להיות קולו מגביר ונשמע.
 למה הקב"ה לא נתן התורה במצב
 שיהיה שקט מסביב, ואז היה יכולים
 לשמוע את דבר ה' בלי שום סיוע
 מיוחד.

ואמר שנראה לו לומר שזה היה רצון
 ה', שהתורה יינתן מתוך המולח

אנו אומרים בנוסח התפילה של יום טוב 'והשיאנו ה' אלוקינו את ברכת מועדיך', והבית אברהם מביא בשם הרה"ק בעל יסוד העבודה זי"ע, ש'והשיאנו' הוא מלשון 'משיאין משואות' (ר"ה כב:), שהכוונה שהיה מביאין כלונסאות של ארז ארוכין וקנים ועצי שמן ונעורת של פשתן וכורך במשיחה ועולה לראש ההר, ומצית בהן את האור ומוליד ומביא ומעלה ומוריד עד שהוא רואה את חבירו שהוא עושה כן בראש ההר השני, וכן בראש ההר השלישי, כדי להודיע לגולה מתי היה ראש חודש, כן אנו מתפללים להקב"ה שיאיר מברכת מועדיך למרחוק, שיאיר מתוך האור של החג על כל הקיץ, עד החג השני.

כמו כן אנו אומרים והשיאנו ה' אלוקינו את ברכת מועדיך לחיים ולשלום, לשמחה ולששון, כאשר רצית ואמרת לברכינו, קדשינו במצותיך ותן חלקינו בתורתך, שבענו מטובך ושמחינו בישועתך, עדי נוכח לביאת גוא"צ בב"א.

אחרי קבלת התורה היה האש בווער כבר כמו לפיד, שהיה קיום לזה.

בן הדבר בחג השבועות שבו אנו מקבלים ברכים של אור, וצריך כל אדם להדליק עצמו שהוא ידלק כמו לפיד, בבחינת מדליק עד שתהא השלהבת עולה מאליה ואז יש קיום לכל האורות.

כשאנו יוצאים מהיום טוב הקדוש הזה, צריך כל אחד להתבונן איך עבר עליו החג של קבלת התורה, מה הוא קיבל בקבלת התורה של שנת תשפ"ב, וזה הזמן לקבל על עצמינו להיות מוסיף והולך בלימוד התורה, ולדוגמא מי שיש לו קביעת ללמוד שעה, שיקבל על עצמו להוסיף לכה"פ עוד חמש דקות לקביעותו, שהלימוד התורה יהיה בבחינת מוסיף והולך, גם יש ענין של הוספה, בזה שנהיה כמו לפידים, להאיר ולהשפיע מתורתנו על אחרים.

**'מעמד סיום סדר מועד'
שע"י שיעור דף היומי הנמסד
ע"י הרה"ג רבי אפרים קץ שליט"א
אור לג' סיון תשפ"ב**

לסיום מסכתא, דאיתא במדרש (ילק"ש רמז תרפד) ששאלו אומות העולם מה ראו אלה (בני ישראל) להתקרב במתן תורה יותר משארי אומות, והשיב הקדוש ברוך הוא הביאו לכם ספר יחוסכם, והיינו שעיקר קבלת התורה תלוי ביחוס.

ובכל יום אנו אומרים בנוסח ברכת התורה 'ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי וכו' כולנו יודעי שמך, וכל זה בא מכוח ההתחלה של 'אנחנו', ועל ידי זה זוכים להמשך של הברכה בצאצאים גם כן, וזה בא בעיקר על ידי מה שבני הבית רואים את המסירות של האב לבוא לשיעור קבוע בדף היומי, והם רואים איך יש לו חיות מזה וזה כל תענוגו בחייו, ולכן יש רמז בשיעור דף היומי לענין היחוס, שיש בזה כוח מיוחד שעל ידי זה יזכה לנחת מילדיו.

עוד ברצוני לומר יישר כוח מיוחד להרב משה הולצמן שליט"א, שהוא מעמודי התווך של השיעור, והוא הוציא מן הכוח אל הפועל את

יש לי נחת רוח מרובה בשעה שאנחנו יושבים היום בסיום כזה, וכמו שבמתן תורה כתב רש"י על הפסוק 'יוחן שם ישראל' וגו' (שמות י"ב) 'כאיש אחד בלב אחד', שהיה מעמד הר סיני בעירוב של כל שבטי ישראל למחניהם, כמו כן מסובין אנו עכשיו במסיבה של מצוה ביחד מכל שבטי ועדות ישראל.

ובראשית הדברים מוכרח אני לומר יישר כוח למגיד השיעור הרב אפרים קץ שליט"א, ובאמת שקודם שביקשתי ממנו שיאמר את השיעור בדף היומי, כבר באו אלי אנשים לומר שהוא הראוי לאותה איצטלא, ובאמת אני זוכר אותו כבר מילדותו והיה ניכר שלאילנא רבא יתעביד בעז"ה, ובמיוחד שבשביל לימוד דף היומי צריך כשרון מיוחד שיהיה לזה קיום לזמן, ובוה יש לו כוח מיוחד, ויעזור השי"ת שיוזכה להמשך בהרבצת התורה ולהעמיד הרבה תלמידים.

הנה היום (ב סיון) היה 'יום המיוחס', ואפשר שליום זה יש שייכות

הברכה) שהקב"ה שאל את בני עשו וישמעאל אם רוצים לקבל את התורה ושאלו מה כתוב בה וענה להם לא תרצו ולא תחמוד וכו', וזה כדי שלא יהיה להם פתחון פה לשאול למה לא נתן להם את התורה, והקשה שם שעדיין יש להם פתחון פה כמה שלא כתב בתורה דברים שהם היפוך טבעם של בני ישראל כמו שכתב עליהם, ושמא גם הם לא היו מקבלים את התורה, ותירץ שם שלכן נתן הקב"ה לבני ישראל מצות הגבלה 'הגבל את ההר וקדשתו' (שמות יט כג), שזהו היפוך טבעם של בני ישראל שכל רצונם הוא להתקרב את השי"ת והם משתוקקים להדבק בו, ועם כל זה הם קיבלו את התורה ולא המרו את מצותו גם בזה.

ובן אנחנו ברצוננו לסיים את כל השי"ם, והוא דבר גדול שנצרך לזה הרבה זמן, ואנו מגבילים את עצמינו בכל יום ללמוד דף אחד ועוד דף עד שבעז"ה נסיים את השי"ם, שרק כך יש יכולת לבוא אל השלמות הנרצית.

ויעזור השי"ת שנזכה לסיים את השי"ם, ושנזכה לקבל וללמוד את התורה, ונזכה לגאולה השלמה בביאת משיח צדקינו בב"א.

הסעודה הזאת, וזה סימן על גודל הכבוד שיש לו לתורה, ויעזור השי"ת שיהיה לכולנו נחת מצאצאינו.

וכאמת שבזמן שבאים לשיער אזי לא רק הבעל והאב בא, אלא גם בני הבית משתתפים בזה שהם מאיצים בבעליהם ללכת ולהשתתף בשיעור.

ומה שחיכו ועשו את הסיום עכשיו, יש לומר שיש בזה תועלת, שכן הלימוד בסדר היומי אוהו עכשיו במסכתא יכמות שהיא קשה מאוד, ואם נזכרים מפעם בפעם בלימודים הקלים יותר כמו חגיגה אזי הוא נתן חיות ותענוג גם בחלקים הקשים יותר.

ויש עוד רמז ביחוס של שיעור דף היומי, והוא כמה שהילדים בבית רואים את חשיבות התורה אצל אבותיהם, וזה נתן בהם חשק שגייעו לשיעור ללמוד, וזה ענין היחוס שמביא כמה דורות להתענג בלימוד התורה.

והנה היום כלילה מתחילים שלושת ימי הגבלה, וגם לימים אלו יש שייכות ללימוד הדף היומי, שידוע מה שכתוב בספה"ק שם משמואל (יתרו תרעו) (כ"ק אאזמו"ר ז"ע היתה רגיל לחזור על דברים אלו), כמה שכתוב בספרי (וזאת

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו הרה"ח ר' **משה פרקל** שליט"א
לרגל שמחת נישואי נכדו נ"י
בן לחתנו הר"ד **יהושע לנדא** הי"ו
זוכה לרזות רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח
ויזכו לבנות בית נאמן בישראל בנין עדי עד בקשר של קימא
בבריות גופא ונהודא מעליא

זיכר עולם יהיה צדיק

לזכר נשמת
כ"ק אדמו"ר **דבי משה הלוי** זי"ע
בן כ"ק אדמו"ר **דבי פינחס דוד הלוי הורוויץ** זי"ע
גלב"ע י"ד סיון תשמ"ה
כ"ק אדמו"ר **דבי היים אברהם הלוי** זי"ע
בן כ"ק אדמו"ר **דבי משה הלוי הורוויץ** זי"ע
גלב"ע י"ח סיון תשע"ז
מבאסטאן
זכות רבוה"ק יגן עלינו ועל כל ישראל להיוושע בדבר ישועה ורחמים אמן
ת.ג.צ.ב.ה